

Začneme tím, co se za ten rok povedlo.

První na řadě byl soutěžní systém, který byl zakonzervovaný, každý v něm měl svoje místo a dělal si, co mu vyhovovalo. Vznikly uzavřené okruhy soutěží, na které jezdily stále stejné poroty a stále stejné páry, které dosahovaly své výsledky. Stejně tak vznikaly kruhy ve smyslu pořadatelském – všichni byli nějak dohodnutí. Našel jsem výborného spojence v Martinu Dvořákovi. Byl jsem kvůli němu kritizován i na mezinárodní úrovni, jak člověk, který soutěží, může dělat funkcionáře. Ale stál jsem za ním a stojím i do budoucna, má spoustu nápadů. Přišel také s myšlenkou revidovat taneční ligu a vymyslel superligu. Dlouhodobě jsme totiž chtěli tancování učinit divácky atraktivnější pro veřejnost, ale neměli jsme sponzorům co nabídnout. Proto vznikla superliga s večerním bohatým programem. Kromě toho jsme otevřeli soutěže více párům z více kategorií, aby vzniklo větší konkurenční prostředí. Porazit s třídou A někoho, kdo má M, může být hodně motivující. Juniorům 2 jsme nově otevřeli třídu A. také jsme vytvořili jednotný žebříček soutěžních párů, z jehož vrcholu se nově tvoří reprezentace.

Liga se už tedy nehodnotí samostatně?

Ne. Páry si mohou vybrat, zda chtějí jet ligu nebo třeba na zahraniční soutěž. I to je naším cílem - ukázat naše páry co nejvíce v zahraničí. Hráli jsme si příliš na vlastním písečku, a tak jsme chtěli vyjít vstříc těm, kteří nás jezdí reprezentovat ven. Na výročním galavečeru se nově nebudou vyhlašovat vítězové ligy, ale nejúspěšnější páry žebříčku.

Už teď je moc soutěží a málo párů. Neprohlubujete tento stav?

Jen ať se ukáže, kdo umí přilákat páry. Ty nebudou jezdit tam, kde nebudou dobré podmínky.

Na nedávné soutěži v Českých Budějovicích byly vysoké prize money, odměna pro pár z největší dálky, deset tisíc korun pro náhodně vylosovaný pár a ještě voda pro páry zdarma a po soutěži raut. Tohle je ta cesta?

Přesně tak. Lidé začali být kreativní. To je známka, že se to dělá dobře.

Co ještě řadíte mezi věci, které se podařily?

Když jsem končil ve funkci, nebyly ve svazu volné peníze, jen roční provozní rezerva. Pak se změnil systém financování sportu a peněz bylo najednou dost. Jenže ležely na účtu, bylo tam více než deset milionů. Proč? Peníze se mají nechat obíhat. Začali jsme je rozpouštět do talentované mládeže a reprezentace – a pak do Tance pro všechny, tedy dříve kategorie hobby. Senioři mi občas vytýkají, že do nich nechci investovat, ale oni mají jiné priority – mají peníze, nemají čas. Změnili jsme financování sportovně talentované mládeže. Dříve se dělala soustředění, kam se přizvali zahraniční trenéři a všichni se o ně rvali. Považoval jsem to za nesmysl, protože mít jednou za čtvrt roku hodinu s nějakým cizím trenérem jsou vyhozené peníze. Nicméně bylo to populární a páry to chtěly. To je vůbec velký nešvar: páry mají velké množství trenérů, což v jiném sportu neexistuje. Je to samozřejmě postaveno na tom, že si kupují ne znalosti, ale přízeň na soutěžích.

Připustíme, že zahraniční trenéři dokáží dát párům i něco jiného než přízeň.

To je pravda. Obdivuji jejich důslednost. Občas jsem žasl, kam dokáží pár za jednu lekci dovést. My jsme příliš hodní, protože se bojíme, aby k nám pár na další hodinu ještě přišel.

A ta změna financování?

Dali jsme nově peníze nikoli na soustředění a zahraniční trenéry, ale klubům, které páry vychovávají. Pokud ony samy zváží, že je fajn poslat pár k zahraničnímu trenérovi, v pořádku, to je fér. Stejně tak může peníze použít i pro podporu ostatních v klubu, aby vytvářel zdravé konkurenční prostředí. Nemůžeme dát peníze přímo párům, protože ony si trenéry neseženou. Respektive někteří, zvláště jejich rodiče, to tak dělají, ale to je chyba, oni nemají trenérské vzdělání. A veškeré peníze často zahazují do toho, že dítě trénuje s deseti trenéry. To není cesta. Role rodiče je úplně jiná. Jako rodič nikdy nezařídím výsledek, k jakému dokáže pár dovést dobrý trenér.

Co se vám zatím nepovedlo?

Nepodařilo se rozjet kvalitní vzdělávací systém porotců a trenérů. To by měla být zásadní priorita pro letošní rok. Taneční svět se strašně rychle mění a my neustále hledáme pravdy z minulého století. Ničím světovému vývoji nepřispíváme a nikdo nás vlastně nezná. A nepovedlo se nastartovat naši servisní organizaci v tom smyslu, že bychom mediální prostor kolem soutěží, který již umíme vyrobit, dokázali také prodat. Ano, máme ročně dvanáct přenosů v České televizi, což nemá žádný jiný malý sport, ale za tyto přenosy platíme. Potřebujeme dostat do tancování peníze zvenku, nejen ty naše. Jen tak se můžeme zase dál posunout. Letošní rok by měl ukázat, zda to dokážeme.

Co uděláte pro spravedlivější hodnocení? Taneční sport je z principu neobjektivní, což je podtrženo tím, že trenéři jsou zároveň porotci, a tak si mnohé páry berou tzv. politické lekce, aby získaly vámi zmiňovanou přízeň.

Sto procentní spravedlnosti nelze dosáhnout. V pravidlech je za spravedlivý považován většinový názor poroty. A ten by měl být respektován. Všechny ostatní interpretace výsledků jsou dány vždy spíše úhlem pohledu a možná očekáváním nebo přeceňováním jejich významu. Je to samozřejmě na dlouhou diskusi, ale nevidím jinou cestu, než že budou existovat kluby, které to budou dělat jinak, a jejich páry budou mít takovou převahu, že nezbude než uznat jejich vítězství. V Rumunsku jsou schopni dostat za čtyři roky páry do finále ve Stuttgartu. Ukažte mi někoho takového u nás. Proč oni to dokážou a my ne?

To je otázka na vás.

Asi to dělají lépe.

Co pro to můžete udělat vy?

Už jsme zčásti udělali. Otevřeli jsme systém tak, abych jako tanečník nic nemusel. Nebudu jezdit na soutěže, kde mě zařezávají. Ani na mistrovství nemusím. Pojedu ven, vyhraju a nasbírám body do žebříčku jinak.

Je ten systém napravitelný i zevnitř? Doporučil byste páru, aby si stěžoval, nebo si jen přitížil?

To si lidi jen myslí a zbytečně. Moje zkušenost je taková, že ten, kdo si stěžuje, je na tom lépe, protože si k němu druzí méně dovolí. Máme tu komisi sportovců a komisi porotců. Také trenér se má ptát, proč jeho pár dopadl tak a tak. Já bych kolikrát rád něco řekl nebo i někoho pochválil. Ale nikdo za mnou nepřijde, nikdo se neptá. Všichni se jen bojí a nadávají. Zhoršujeme si to prostředí sami.

Stává se, že se porotci předem dohodnou, jak soutěž dopadne?

Chcete, abych na to odpovídal? Myslím, že jsou porotci, kteří takto jednají. Možná se nutně nedomlouvají, ale znají se natolik, že empaticky vědí, co od nich ti druzí očekávají. Není to ale jen české specifikum a venku jsem se setkal s ještě křiklavějšími případy. WDSF proti tomu chce bojovat, ale sama neví, co s tím. Dokazování je těžké. Ještě, že to pravidla skatingu dokáží alespoň částečně eliminovat.

To zní dost depresivně. Jak chcete povzbudit sportovce, aby tančili s chutí a věděli, že když budou dobří, tak uspějí, a ne že se to vždycky nějak zařídí?

Trenéři by se měli sejít a nastavit si nepsaná pravidla. A pak jezdit s páry tam, kde tato pravidla platí. Chápu, že je to trochu idealistické. Ale jako jedinou cestu vidím, že každý trenér, který chce spravedlnost, musí být sám spravedlivý.

To je vzkaz trenérům. Co vzkaz párům?

Páry by se měly spojovat s těmito trenéry. Ne s těmi, kteří to dokáží zařídit na všechny strany. U nás se strašně moc dá na řeči a ne na skutečné výsledky. Každý by se měl podívat na páry, které kdo produkuje. At jdou páry k dobrým trenérům a nedají na řeči. A když najdou dobrého trenéra, ať mu věří. V negativistickém přístupu jsme my Češi přeborníci.

Která země je vám tanečně nejbližší?

Mám rád italské soutěže a jejich muziku, která je fantastická a plná slunce. To je úplný balzám. Ta země je rozzářená, tamní barvy jsou jasné a hlavně Italové mají rádi krásu. Občas spíme ve špatném hotelu, ale neviděl jsem Itala, který by měl špatnou kravatu. I z toho nešpinavějšího pokoje vyjde napucovaný Ital. A takové je i jejich tancování.

Jak hodnotíte výkony Rusů?

Rusko dokáže vyprodukovat nejlepší tancování na světě. Těží z velké populace a dokáže koncentrovat ty nejlepší na jednom místě. Dlouhá léta těžili i z toho, že měli připravené tanečnický z jiného prostředí – z folklóru, baletu, divadla. To mi tam teď trochu začíná chybět a světové tancování místo Rusů začínají obohacovat Číňani, Korejci. Viděl jsem teď na soutěži Thajce, který se tak přirozeně a krásně smál! Nic naučeného, měl to v sobě. Rusové vyhráli, ale vlastně jsem si říkal, proč.

Kdybyste mohl talentované dítě někam na rok poslat, kam by to bylo?

Asi do Litvy nebo do Lotyšska. Tam ostatně ruské tancování vzniklo. Skvělá je Moldávie – nejchudší země v Evropě, přesto získává tituly mistrů. Je to království Petra Gozuna, který má v Kišiněvě ohromné studio a odtud se řídí celé moldavské tancování. Tancovaly u něj děti prezidentů a předsedů vlád, sám se dostal do politiky a je poslancem. V té zemi je jen jeho klub. Vezme autobus, naloží všechny své páry a jedou do světa na soutěž. Ale na žití to pro naše děcka není. Proto to Pobaltí. Podívejte se na lotyšské či litevské páry na soutěžích – jsou všichni pospolu a jezdí s nimi trenéři. Zatímco my se spolu nebavíme a každý sedíme v jiném koutě.

Tak o tom si určitě ještě popovídáme. Zatím děkuji a těším se na příští otevřenou diskusi.